

1 Jaké jsou podmínky pro dosažení rozvodu?

V belgickém právu existují dva způsoby rozvodu: rozvod z důvodu nenapravitelného rozvratu manželských vztahů a rozvod po vzájemné dohodě.

Rozvodu z důvodu nenapravitelného rozvratu může být dosaženo dvěma způsoby:

důkazem o nenapravitelném rozvratu, který může být oznámen kterýmikoli právními prostředky (čl. 229 odst. 1 občanského zákoníku (*Code civil*)). Rozvrat je nenapravitelný, pokud není možné, aby soužití manželů pokračovalo, a není možné jeho obnovení,

na základě faktické odluky, která trvala po určitou dobu. Nenapravitelný rozvrat je stanoven, pokud je podán návrh společně oběma manžely po **více než šesti měsících faktické odluky**. Pokud faktická odluka je kratší než šest měsíců a manželé si přejí podat společný návrh na rozvod, je nenapravitelný rozvrat stanoven poté, co se manželé dostavili po druhé, po době k uvážení, k soudu a zopakovali svou vůli se rozvést (čl. 229 odst. 2 občanského zákoníku).

Jednostranný návrh po době více než jednoho roku faktické odluky: nenapravitelný rozvrat je stanoven, pokud je podán návrh jedním manželů po více než jednom roce faktické odluky. Pokud doba trvání odluky je kratší než jeden rok a jeden z manželů si přeje podat jednostranný návrh na rozvod, je nenapravitelný rozvod stanoven poté, co manžel, který je návrhovátelem, se dostaví po druhé, po době k uvážení, k soudu a zopakuje svou vůli se rozvést (čl. 229 odst. 3 občanského zákoníku).

Rozvodu po vzájemné dohodě lze dosáhnout pouze na základě předložení celkové předběžné dohody oběma manžely, v níž se upraví důsledky rozvodu, a prostřednictvím trvalého projevu vůle obou manželů ukončit soužití po vzájemné dohodě až do rozhodnutí o rozvodu. Celková předběžná dohoda se skládá z vypořádání, prostřednictvím něhož se manželé dohodnou na všem, co se týká jejich příslušného jmění (článek 1287 soudního řádu (*Code judiciaire*)), a z rozvodové dohody, která upravuje otázky týkající se bydliště každého z manželů po dobu řízení, rodičovské odpovědnosti a správy majetku společných dětí a práva na styk po dobu rozvodu a po rozvodu, příspěvku každého z manželů na výživu společných dětí a výše eventuálního výživného mezi manžely po dobu rozvodu a po rozvodu (článek 1288 soudního řádu).

2 Jaké jsou důvody k rozvodu?

V belgickém právu existují dva způsoby rozvodu: rozvod z důvodu nenapravitelného rozvratu (článek 229 občanského zákoníku) a rozvod po vzájemné dohodě (článek 230 občanského zákoníku).

3 Jaké jsou právní důsledky rozvodu s ohledem na:

3.1 osobní vztahy mezi manželi (například užívání příjmení)

Rozvod ruší manželský svazek do budoucna. Rozvedení manželé přestávají být vzájemnými dědici. Mohou uzavřít nový sňatek. V Belgii nemá sňatek žádný vliv na příjmení manželů. Existuje však právo užívat manželovo příjmení. Po rozvodu nelze již užívat v každodenním a profesním životě příjmení bývalého manžela. Může být učiněna výjimka z tohoto pravidla za zvláštních podmínek, pokud jde o obchodní jméno.

3.2 rozdělení jmění manželů

Společný majetek se vypořádá. V rámci rozvodu na základě nenapravitelného rozvratu, není-li dohodnuto jinak, ztrácejí manželé veškeré majetkové nároky, které si vzájemně poskytli v manželské smlouvě od uzavření sňatku, jakož i nároky z dědických smluv. V případě rozvodu po vzájemné dohodě si manželé upraví předběžně svá příslušná práva v celkové předběžné dohodě (viz otázka 1).

3.3 nezletilí děti manželů

Zrušení manželství rozvodem nemá žádný vliv na práva dětí narozených z tohoto manželství (článek 304 občanského zákoníku). Po zrušení manželství rozvodem nese odpovědnost za péči o dítě a správu jeho majetku společně otec a matka, nebo ten, komu bylo dítě svěřeno, a to buď na základě řádně schválené dohody, nebo na základě rozhodnutí předsedy soudu, který rozhodl v řízení o předběžném opatření (článek 302 občanského zákoníku). Každý z manželů musí přispívat podle svých schopností na náklady spojené s ubytováním, výživou, dohledem, výchovou a vzděláním dětí až do jejich zletilosti nebo, nedojde-li k ukončení vzdělávání v této době, až do jeho ukončení (článek 203 občanského zákoníku) a ve výši svého podílu na běžné i mimořádné náklady, které vyplývají z této povinnosti (článek 203a občanského zákoníku). Tento příspěvek se realizuje obecně ve formě výživného, které je stanoveno buď soudem, nebo dohodou.

3.4 výživovací povinnosti vůči druhému z manželů?

Rozvod na základě nenapravitelného rozvratu: Manželé si mohou případně dohodnout výživné po rozvodu, jeho částku a pravidla, podle nichž může být dohodnutá částka znovu přezkoumána. Nedojde-li k dohodě, může soud přiznat na základě návrhu manžela, který je v nouzi, výživné na účet druhého z manželů. Soud nemusí návrhu na výživné vyhovět, pokud žalovaný prokáže, že žalobce spáchal závažné pochybení, které zabránilo dalšímu soužití. V žádném případě není výživné přiznáno manželovi, který byl uznán vinným za činy fyzického násilí spáchaného vůči druhému manželovi. Pokud žalovaný prokáže, že žalobcům stav nouze vyplývá z rozhodnutí, jež jednostranně přijal, aniž by tuto volbu odůvodňovaly potřeby rodiny, může být soudem zproštěn povinnosti platit výživné nebo bude muset platit jen snížené výživné (čl. 301 odst. 1, 2 a 5 občanského zákoníku). Výše výživného musí pokrýt stav potřeb oprávněné osoby a nesmí převyšovat třetinu příjmů povinného manžela. Doba placení výživného nemůže být delší než doba trvání manželství. Za výjimečných okolností lze tuto dobu prodloužit (čl. 301 odst. 3, 4, 6, 8 a 9 občanského zákoníku).

Rozvod po vzájemné dohodě: manželé si předběžně upraví svá příslušná práva v celkové předběžné dohodě (viz otázka 1). Mohou si dohodnout částku možného výživného po dobu řízení a po rozvodu, jakož i vzorec valorizace a pravidla, podle nichž bude jeho výše přezkoumávána (čl. 1288 první pododstavec bod 4 soudního řádu).

Ve všech případech může soud zvýšit, snížit nebo zrušit výživné, pokud na základě nových okolností a nezávislých na vůli účastníků není již jeho výše přiměřená. Pouze v rámci rozvodu na základě nenapravitelného rozvratu může soud také přizpůsobit částku výživného, má-li rozvod za následek změnu finančních poměrů manželů.

4 Co se v praxi rozumí právním pojmem „rozlučka“?

Rozlučka (*séparation de corps*) neruší manželský svazek, ale oslabuje vzájemná práva a povinnosti manželů: ruší povinnost soužití a rozděluje jmění.

5 Jaké jsou podmínky rozlučky?

Podmínky rozlučky jsou tytéž jako podmínky použitelné ve věci rozvodu.

6 Jaké jsou právní důsledky rozlučky?

Rozluka neruší manželský svazek, ale oslabuje vzájemná práva a povinnosti manželů. Vzhledem k osobám manželů ruší rozluka povinnost soužití a povinnost pomáhat si. Povinnosti věrnosti a podpory přetrvávají (článek 308 občanského zákoníku). Co se týče jmění, má rozluka za následek oddělení majetku (článek 311 občanského zákoníku). Pokud se jedná o děti, jsou důsledky rozluky stejné jako důsledky rozvodu. Manželé, kteří dosáhli rozluky, si nemohou nechat přiznat výživné, nýbrž se mohou domáhat povinnosti hmotné podpory (článek 213 občanského zákoníku).

Důsledky rozluky po vzájemné dohodě jsou stejné jako důsledky rozvodu po vzájemné dohodě a jsou upraveny předběžnými dohodami s výhradou, že manželský svazek není zrušen. Povinnosti věrnosti a hmotné podpory rovněž přetrvávají.

7 Co se v praxi rozumí pojmem „prohlášení manželství za neplatné“?

Prohlášení manželství za neplatné představuje represivní občanskoprávní postih, pokud bylo manželství uzavřeno za porušení zákonných ustanovení navzdory preventivní kontrole ze strany oddávajícího orgánu.

8 Jaké jsou podmínky pro prohlášení manželství za neplatné?

Manželství je prohlášené za neplatné od počátku, pokud se jednalo o:

nezletilost, jeden z manželů byl nezletilý, aniž by došlo k prominutí podmínky věku (článek 144 občanského zákoníku): minimální věk k uzavření manželství byl stanoven na 18 let,

neexistenci souhlasu (článek 146 občanského zákoníku),

úcelové manželství (článek 146a občanského zákoníku): manželství nevzniklo, pokud z kombinace okolností vyplývá, že úmyslem přinejmenším jednoho z manželů není vznik trvalého manželského soužití, ale jeho účelem je získání výhody v oblasti pobytu související s manželským stavem,

vy nucené manželství (článek 146b občanského zákoníku): manželství nevzniklo, pokud bylo uzavřeno bez svobodného souhlasu obou manželů a pokud souhlas přinejmenším jednoho z manželů byl dán v důsledku nátlaku nebo vyhrožování,

bigamii (článek 147 občanského zákoníku),

porušení zákazu manželství z důvodu pokrevního příbuzenství a příbuzenství vzniklého sňatkem, rozsudku, kterým se odsuzuje předpokládaný otec k placení výživného, nebo z důvodu příbuzenského svazku vzniklého osvojením (články 161 až 164, článek 341 a čl. 356-1 první a druhý pododstavec a článek 353-13 občanského zákoníku),

nepříslušnost matričního orgánu, který uzavíral manželství (článek 191 občanského zákoníku) (absolutní neplatnost ponechaná k posouzení soudem), tajný sňatek (článek 191 občanského zákoníku) (absolutní neplatnost ponechaná k posouzení soudem).

Příčinami relativní neplatnosti manželství jsou vada souhlasu manželů nebo jednoho z nich či omyl v osobě (články 180 a 181 občanského zákoníku).

9 Jaké jsou právní důsledky prohlášení manželství za neplatné?

Neplatnost má za důsledek zrušení manželství jak pro minulost, tak pro budoucnost. Neplatnost působí zpětně až do data sňatku. Všechny důsledky manželství zanikají. Má se za to, že manželství nikdy neexistovalo.

Pokud jsou manželé v dobré víře, to znamená, pokud nemohli vědět o existenci příčiny neplatnosti, může soud rozhodnout, že manželství je prohlášeno za neplatné jen pro budoucnost, zatímco si ponechává důsledky pro minulost. Pokud je jen jeden z manželů v dobré víře, má manželství své důsledky jen v jeho prospěch.

Důsledky ve prospěch dětí se zachovávají, i když žádný z manželů nebyl v dobré víře. Dítě narozené během manželství nebo do 300 dnů, které následují po zrušení platnosti, si zachová jako otce manžela své matky.

10 Existují alternativní mimosoudní prostředky umožňující řešit otázky týkající se rozvodu bez nutnosti obracet se na soud?

Zákon stanoví dva způsoby mediace: dobrovolnou mediaci, kdy se účastníci sami obrátí na mediátora bez zásahu soudu, a na mediaci soudní v rámci soudního řízení na návrh účastníků nebo soudce, v takovém případě se soudní řízení pozastaví. Mediaci lze využít ve sporech týkajících se manželských závazků (články 201 a 203 občanského zákoníku), práv a povinností manželů (články 221 až 224 občanského zákoníku), důsledků rozvodu (články 295 až 307a občanského zákoníku), rodičovské odpovědnosti (články 371 až 387a občanského zákoníku), rozvodu z důvodu nenapravitelného rozvratu (článek 229 občanského zákoníku), rozvodu po vzájemné dohodě (články 1254 až 1310 soudního řádu) a faktického soužití. Každý účastník může svobodně navrhnout, že se obrátí na (dobrovolné) mediační řízení (článek 1730 a násl. soudního řádu). Soud, který věc projednává, může rovněž nařídít (soudní) mediaci kdykoliv během řízení (článek 1734 a násl. soudního řádu). V obou případech, pokud účastníci dospějí k mediační dohodě, může tato dohoda být předložena soudu ke schválení. Soud nemůže odmítnout schválení dohody, pokud není v rozporu s veřejným pořádkem nebo se zájmy nezletilých dětí. Samo rozhodnutí o rozvodu zůstává v pravomoci soudů.

11 Kam mám podat svůj návrh na rozvod/rozluku osob/prohlášení manželství za neplatné? Jaké náležitosti musí být splněny a jaké dokumenty by měly být přiloženy k žádosti?

Soudem příslušným rozhodnout o návrhu na rozvod nebo na rozluku z důvodu nenapravitelného rozvratu nebo návrhu na změnu rozluky na rozvod je soud prvního stupně v posledním bydlišti manželů nebo v bydlišti žalovaného (čl. 628 první pododstavec bod 1 soudního řádu).

V případě rozvodu po vzájemné dohodě se manželé obracejí na soud prvního stupně podle své volby (čl. 1288a druhý pododstavec soudního řádu).

Návrh na prohlášení manželství za neplatné se podává k soudu prvního stupně v bydlišti žalovaného (článek 624 soudního řádu).

V případě rozvodu z důvodu nenapravitelného rozvratu je návrh podán: 1. na základě čl. 229 odst. 1 občanského zákoníku prostřednictvím úředního dopisu soudního vykonavatele; 2. společně na základě čl. 229 odst. 2 občanského zákoníku prostřednictvím žaloby podle článku 1026 a násl. soudního řádu, podané každým z manželů nebo alespoň advokátem či notářem (čl. 1254 první pododstavec soudního řádu); 3. společně na základě čl. 229 odst. 3 občanského zákoníku prostřednictvím žaloby k zahájení sporného řízení podle článků 1034a až 1034f soudního řádu. Ve všech případech kromě obvyklých údajů obsahuje návrh na zahájení řízení povinně podrobný popis uváděného skutkového stavu, jakož i totožnost dětí (čl. 1254 odst. 1 soudního řádu).

Rovněž se překládá výpis z oddacího listu, výpis z rodných listů dětí a důkaz o totožnosti a státní příslušnosti každého z manželů, ledaže jsou zapsáni v rejstříku obyvatelstva nebo v rejstříku cizinců (čl. 1254 odst. 2 soudního řádu).

V případě rozvodu po vzájemné dohodě se zahajuje návrh žalobou (článek 1288a soudního řádu). K ní se připojují kromě dokladů vyžadovaných v rámci rozvodu z důvodu nenapravitelného rozvratu předběžné dohody uzavřené účastníky a popřípadě soupis jejich majetku.

12 Je možno získat právní pomoc na pokrytí nákladů spojených s řízením?

Uplatní se obecně právní pravidla. Viz přehled „Právní pomoc“ (odkaz).

13 Je možné podat proti rozhodnutí o rozvodu manželství/rozluce/prohlášení manželství za neplatné opravný prostředek?

Každé rozhodnutí, kterým se vyhláší nebo zamítá návrh na rozvod/rozluku z důvodu nenapravitelného rozvratu nebo návrh na prohlášení manželství za neplatné, může být předmětem opravného prostředku ve lhůtě jednoho měsíce od doručení rozsudku vydaného pro zmeškání nebo kontradiktorně (čl. 1048 první pododstavec a čl. 1051 první pododstavec soudního řádu).

Odvolaání (*appel*) proti rozsudku, kterým se rozhodlo o rozvodu, je přípustné pouze, pokud se zakládá na nedodržení zákonných podmínek k rozhodnutí o rozvodu nebo u smíření manželů. Může být podáno státním zastupitelstvím ve lhůtě jednoho měsíce od vyhlášení rozsudku. V takovém případě je oznámeno oběma účastníkům. Může být rovněž podáno jedním z obou manželů nebo oběma, a to zvlášť, nebo společně ve lhůtě jednoho měsíce od vyhlášení rozsudku. V takovém případě je doručeno královskému prokurátorovi, a pokud je podáno pouze jedním z manželů, i druhému manželovi.

Opodstatněné odvolání založené na usmíření musí být ve všech případech podáno společně oběma manžely ve lhůtě jednoho měsíce od vyhlášení rozsudku. Toto odvolání je doručeno královskému prokurátorovi (článek 1299 soudního řádu). Odvolání proti rozsudku, kterým byl zamítnut rozvod nebo rozluka po vzájemné dohodě, je přípustné pouze, pokud je podáno oběma účastníky, a to zvlášť, nebo společně, ve lhůtě jednoho měsíce od vyhlášení rozsudku (článek 1300 soudního řádu).

14 Co musím udělat pro to, aby rozhodnutí o rozvodu/rozluce/prohlášení manželství za neplatné, které vynesl soud v jiném členském státě, bylo uznáno v tomto členském státě?

Od 1. března 2005 se uplatňuje nařízení (ES) č. 2201/2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti (dále „nařízení Brusel IIa“). Toto nařízení se používá v rámci Evropské unie (s výjimkou Dánska). Rozhodnutí vydaná v některém členském státě jsou v jiných členských státech uznávána, aniž by bylo vyžadováno zvláštní řízení (čl. 21 bod 1 nařízení Brusel IIa). Nevyžaduje se zejména žádné zvláštní řízení v případě aktualizace záznamů o osobním stavu v jednom členském státě na základě rozhodnutí týkajících se rozvodu, rozluky nebo prohlášení manželství za neplatné, která byla vydána v jiném členském státě a proti kterým podle práva tohoto jiného členského státu není možné podat opravný prostředek (čl. 21 bod 2 nařízení Brusel IIa). Rozhodnutí ve věci rozvodu, rozluky nebo prohlášení manželství za neplatné se neuznává, je-li takové uznání zjevně v rozporu s veřejným pořádkem, jestliže odpůrce, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nebyl písemně vyrozuměn o zahájení řízení v dostatečném časovém předstihu a takovým způsobem, který by mu umožnil přípravu na jednání před soudem, jestliže je neslučitelné s dřívějším rozhodnutím, které bylo vydáno v řízení mezi stejnými stranami (článek 22 nařízení Brusel IIa). Při přezkoumávání nesmí být přezkoumávána příslušnost soudu členského státu původu (článek 24 nařízení Brusel IIa) a rozhodnutí nesmí být v žádném případě přezkoumáváno ve věci samé (článek 26 nařízení Brusel IIa). Navíc uznání rozhodnutí nesmí být zamítnuto z toho důvodu, že belgické právo nepřipouští rozvod na základě těchto skutečností (článek 25 nařízení Brusel IIa). Písemnosti pocházející od zahraničního soudního orgánu, které je třeba předložit za účelem uznání rozhodnutí, jsou uvedeny v článku 37 nařízení Brusel IIa.

Pokud se neuplatní nařízení (ES) č. 2201/2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti (dále „nařízení Brusel IIa“), podléhají rozhodnutí po 1. říjnu 2004 ustanovením zákoníku pro mezinárodní právo soukromé (dále „zákoník MPS“ (*Code D.I.P.*)) (čl. 126 odst. 2 zákoníku MPS): Podle článku 22 zákoníku MPS uznání nastává ze zákona, aniž by bylo nutné zahájit soudní řízení. Zahraniční soudní rozhodnutí není uznáno, pokud je důsledek uznání zjevně neslučitelný s veřejným pořádkem; pokud byla porušena práva na obhajobu; pokud dosažené rozhodnutí vyplývá z přestoupení zákona; pokud rozhodnutí může být ještě předmětem opravného prostředku; pokud je neslučitelné s rozhodnutím vydaným v Belgii nebo s rozhodnutím dříve vydaným v zahraničí, jež může být uznáno v Belgii; pokud byl podán návrh v zahraničí po podání návrhu v Belgii a probíhá-li ještě řízení mezi týmiž účastníky a ve stejné věci; pokud pouze belgické soudní orgány jsou příslušné k rozhodnutí o návrhu; pokud příslušnost zahraničního soudního orgánu se zakládá pouze na přítomnosti žalovaného nebo majetku ve státě, kam spadá soudní orgán, a to bez přímého vztahu se sporem; pokud je uznání v rozporu s jedním z důvodů zamítnutí uvedených taxativně v zákoníku (v oblasti osobního a rodinného práva se jedná pouze o přijetí, adopci a zapuzení) (čl. 25 odst. 1 zákoníku MPS). Soudní rozhodnutí nemůže být v žádném případě přezkoumáváno ve věci samé během svého přezkumu (čl. 25 odst. 2 zákoníku MPS). Písemnosti pocházející od zahraničního soudního orgánu, které je třeba předložit za účelem uznání rozhodnutí, jsou uvedeny v článku 24 nařízení zákoníku MPS.

15 Na který soud bych se měl obrátit, pokud chci rozporovat uznání rozhodnutí o rozvodu/rozluce/zrušení manželství vyneslému v jiném členském státě? Jaké řízení se v těchto případech použije?

Jak nařízení (ES) č. 2201/2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti (Brusel IIa), tak zákoník pro mezinárodní právo soukromé mají jako základní zásadu uznání ze zákona bez jakékoli formy řízení. Nicméně pokud se uznání zakládá na nařízení Brusel IIa, může kterákoliv dotčená osoba postupy uvedenými v oddílu 2 této kapitoly požádat o vydání rozhodnutí o uznání nebo o odepření uznání rozhodnutí (čl. 21 odst. 3 nařízení Brusel IIa). Pokud se nařízení Brusel IIa neuplatňuje, může se každá osoba, která na tom má zájem, jakož i statní zastupitelství domáhat určení, podle řízení stanoveného v článku 23 zákoníku MPS, že rozhodnutí musí být uznáno celé či zčásti, nebo že uznáno být nemůže (čl. 22 odst. 2 zákoníku MPS).

16 Právo, kterého státu se použije na rozvodové řízení mezi manželi, kteří nežijí v tomto členském státu nebo kteří mají rozdílná státní občanství?

Čl. 55 odst. 1 zákoníku MPS obsahuje pravidlo o rozhodném právu u rozvodů/rozluk, které mají mezinárodní rozměr. Rozvod a rozluka se řídí:

právem státu, na jehož území mají jeden i druhý manžel obvyklé bydliště při podání návrhu;

nemají-li obvyklé bydliště na území téhož státu, právem státu, na jehož území se nacházelo poslední společné obvyklé bydliště manželů, pokud jeden z nich má své obvyklé bydliště na území tohoto státu při podání návrhu;

nemá-li ani jeden z manželů obvyklé bydliště na území státu, kde se nacházelo poslední společné bydliště, právem státu, jehož státní příslušnost mají jeden i druhý manžel při podání návrhu;

belgickým právem v ostatních případech.

Pojem „obvyklé bydliště“ je definován v čl. 4 odst. 2 zákoníku MPS. „Společné obvyklé bydliště“ se nevztahuje nezbytně na bydliště na téže adrese nebo v téže obci, ale na bydliště v témže státě. Uplatnění práva uvedeného v čl. 55 odst. 1 zákoníku MPS není přípustné, pokud toto právo nezná institut rozvodu. V takovém případě se uplatní právo uvedené v závislosti na kritériu stanoveném subsidiárně prvním odstavcem (čl. 55 odst. 3 zákoníku MPS).

Manželé mají rovněž možnost si zvolit sami rozhodné právo pro rozvod nebo pro rozluku: právo státu, jehož státní příslušnost mají jeden i druhý při podání návrhu nebo belgické právo (čl. 55 odst. 2 zákoníku MPS). Tuto volbu lze vyjádřit nejpozději ve chvíli, kdy se poprvé dostaví k soudu, který bude projednávat návrh na rozvod nebo na rozluku.

Rozhodné právo uvedené v článku 55 zákoníku MPS určuje pravidla týkající se přípustnosti rozluky, příčin a podmínek rozvodu nebo rozluky, nebo v případě společného návrhu, podmínek souhlasu včetně jeho způsobu vyjádření; povinnosti z dohody mezi manžely, jež se vztahuje na opatření ohledně osoby, výživného a majetku manželů a dětí, které mají v péči; jako i zrušení manželského svazku nebo, v případě rozluky, stupně uvolnění tohoto svazku (článek 56 zákoníku MPS).

Tyto internetové stránky jsou součástí portálu [Vaše Evropa](#).

Velice uvítáme jakoukoli [zpětnou vazbu](#) ohledně užitečnosti poskytnutých informací.

Your
Europe

This webpage is part of an EU quality network

Poslední aktualizace: 16/12/2020

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.